

Φασουλής και Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκότος.

Π. Τέρτος εβγήκεις 'στὰ χαρτιά ὁ σότος, Φασουλῆ ;
Φ. Μ' αὐτός τὰς ἐρωτήσεις σου μ' ἰσχύτισαι πάλυ.
Ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν καὶ πρὶν νὰ μῖνω νέτος σκότος,
ἰγὼ χαρτί δὲν ἐπῆσα 'στὰ χίρια μου κι' ἴρετος,
οὔτε κακὸν ἐπρόφερα καὶ βλασφημῶν τὴ ρήμα,
ἀλλ' οὔτε τέρτος μ' ἔφεραν ἡ σότο ἀλά πρῖμα,
οὔτε τῆ ράτσαις ἐπαίξει οὐδὲ τοὺς πρώτους λύκους,
οὔτ' ἔκαμα συνδυασμούς 'στὸν νόυ μου ἀνηθικός,
οὔτε μὲ τέρτος, Περικλῆ, οὐδὲ μὲ σότα πῆγα,
οὔτ' ἔδλεπα περιπαθῶς τὸν Φάντε καὶ τὸν Ρήγα,
οὐδὲ 'στὸν ἀριλότιμο τῆς τράπουλας Καββαλο
λεπτό δὲν ἀπεράσισα γιὰ χωρατὰ νὰ βάλω,
οὔτε μ' εἰρήκεις τὸ πρῶι μὲ ὄφην σουδαρίου
καὶ ἰγὼ ἀνεξάλειπτα μεγάλα μαρτυρίου.
Π. Κρίμα οὐ σένα, Φασουλῆ, πού δὲν τὰ κόβεις πιά...
πὼς ἔχασες τὴν πρώτη σου ἐκίνη ἀνθρωπιὰ,
πού τὴν αὐγὴ ἀντίκρυξες μὲ τὸ χαρτί 'στὸ χέρι
κι' ἀπ' τὸνα βρᾶδυ ἐπαίξεις ὡς 'στ' ἄλλο μεσημέρι.
Τὶ νὰ σοῦ πῶ... δὲν εἶσαι πιά ὁ Φασουλῆς ὁ πρώτος,
ὁ ὕμνητῆς τῆς τράπουλας, ὁ τέρτος ἢ ὁ σότος,
πού 'διάβαινες ἀξένοιαστος μὲς 'στῆς ζωῆς τὸ δράμα
καὶ σ' ἔρωγε κακὸς σεβντὰς γιὰ τὸ χαρτιού τὴν Ντάμα.
Φ. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους ὁ σεβντὰς καθόλου δὲν συμφέρι,
γιατὶ οὐ σφάζεις, Περικλῆ, σὰν δικόπου μαχαίρι,
γιατὶ μ' ἐκείνον γίνεσαι οὐρηγορα ζογᾶρι
καὶ μὲς 'στοὺς ὄρους ἐπιτα γυρῆς μὲ τὸ ταχᾶρι.
'Εκίνη' ἡ Ντάμα τοῦ χαρτιού δὲν εἶναι σὰν τῆς ἄλλης
τῆς μαιμουδιτσαις τοῦ σурμοῦ καὶ τῆς κουτοσπαρδάλαις.
Γιὰ τούτη πρέπει νὰ σκορπῆς παραδῆς 'στὰ στραβᾶ,
ἐκίνη' ἡ Ντάμα, Περικλῆ, κοστίμα ἀκριβᾶ,
καὶ μ' ὅσα δαπανᾶς γι' αὐτὴν εἰς ἓνα βρᾶδυ νόνο
πενήντα Ντάμας ἐγκυκίαις χρᾶταιναι ἓνα χρόνο.
Καὶ τὸνομά τῆς τῶρα πιά δὲν θέλω νὰ προφῆρι,
γιατὶ τὸ τί μου 'κόστις κόνον ἰγὼ τὸ ξῆρι.
Π. Κρίμα οὐ σένα, Φασουλῆ, πού τὸν καιρὸ σου χάνεις
καὶ σὰν Ἐβραῖος ἀρχισε λογαριασμούς νὰ κάνης.
Συχάινετα παρόλ ντονὲρ κανίνας νὰ οὐ βλέπω,
δὲν εἶσαι πλέον ευγενῆς κι' ἐπίποτης ὅπως πρέπει.
Φ. Ἄς λείψουν ἡ ευγένεσαις, τὴν τράπουλα δὲν πᾶνω...
τὸν ευγενὴ τὸν ἔκανα καὶ μὲ τὸ παραπᾶνω
κι' ὀλίγου δὲν θὰ ἔμεινα μὲ ξέσκεπο κεφάλι...
τὸν ευγενὴ τὸν ἔκανα, τῶρ 'ἄς τὸν κάμουν κι' ἄλλοι.
Π. Πρακτῶρ τὰ λόγια μου πὼς πᾶνε εἰς τὸν βρόντο.
Φ. Ἄλλὰ κι' ἂν θέλῃς κάποτε νὰ βάλῃς ἓνα πόντο
ὁ Λούμος δὲν τὸ συγχωρεῖ, φωτιὰ ὑπακτινόμες,
πού πανικός καθήντησε τῶν πζογαδόρων τῶμος.
Αὐτός ὁ Λούμος, Περικλῆ, μεγάλο τόνομά του...
καὶ μὲς 'στῆ Λίσχη τῖπωσε ἀκόμη τὸν Σιμάτου,

καὶ τράπουλα δὲν ἄφησε καὶ κόκαλο καὶ ρίσκα
καὶ κάθε παίκτης ρουκαρὰς ἐρῖσα κι' ἐξέρσα,
καὶ βάρβαρον κι' ἀνήθικον ὀνόμαξες τὸ μίρος.
πού δὲν ἀρίνουν τὰ χαρτιά νὰ κόβουν θλευθίρους.
Αὐτός ὁ Λούμος, Περικλῆ, νισαῖρ πιά δὲν ἔχει...
ὡσὰν σκυλί λαγωνικός ἡμέρα νύκτα τρέχει
καὶ δὲν 'μπορεῖ κανίνας πιά θλευθερα νὰ παίξῃ,
καὶ σ' ὅποιον τῖρωα κι' ἂν γωθῆ καὶ σ' ὅποιον μίρος τρέξῃ,
κι' ἂν θάλασσα ποτὶ διαβῆ τὸν πόντο του νὰ βάνῃ
εἶδος ὁ Λούμος ἔρχεται καὶ θάλασσα τὰ κάνει,
κι' ἂν 'στὸν ἀπόπατο κλεισθῆ μὲ δώδεκα κλειδᾶ
εἶδος ὁ Λούμος, Περικλῆ, τὸν πέρνει μυρωδιὰ.

Π. Καὶ τί σὲ νοιάζει τάχατε ;... ἔσυ, μωρὲ παιδί μου,
δὲν εἶσαι μήτε Δικαστῆς ἢ Σύμβουλος τοῦ Δήμου,
μὴδὲ ἀνήκεις παντελῶς 'στὴν ταξὶν τῶν ἐν τίλει
κι' ἂν συλληθῆς χαρτοφροῦν κοκκῖται εἰς σὲ μέλει.
'Ἐοῦ περᾶς γιὰ κινικός φιλόσοφος τὸ ὄρομυ,
ἔσυ δὲν ἐπαγγέλλεσαι τὸν φύλακα τοῦ νόμου,
μὴδὲ 'στὰ ὄψ σου μάγουλα τὸ αἷμα σου μαζέεται
ὅταν τῶν νόμων τῶν χρυστῶν τὸ κράτος ρεζιλευεται,
οὐδ' ἡ Πανεκλαμπρότης σου τὴν φήμη τῆς θὰ χάσῃ
καὶ ἂν ὁ Λούμος ἔφαρα καλὰ τὴν τουλουμιὰς.
'Ἐοῦ δὲν εἶσαι τίποτα, οὐδ' ἡ τιμὴ σου πέρτει...
ἔ, τι κι' ἂν ἔχῃς τὸ φορεῖ καὶ δὲν φοβάσαι κλέφτη.
Φ. Τὶ νὰ σοῦ πῶ, βρε Περικλῆ... αὐτός δὲν εἶναι τῖπος...
ἐγὰλως ἀληθινὰ καὶ ὁ δικός μας τόπος.
Οἱ νόμοι ἀνετράπησαν, ὁ κόσμος διεσθάρη,
καὶ πρέπει νὰ κρεμάσωμε 'στὸν σβέρο μας λιθᾶρι.
Σὰν δὲν ἀρίνουν τὰ χαρτιά δὲν εἶναι προκοπῆ,
μὴδὲ κανίνας τίμιος δὲν ξέρει τί νὰ πῆ,
ἐπίσημα ὀνόματα τὰ παρασύρ' ἡ λήθη,
κι' ἐχρηστεύονται πολὺ τὰ πατέρα μας ἦθη,
καὶ λγεί κάθε ἀνθρώπος, ὅπου τὸν κόσμο νοιώβει :
εχωρὶς χαρτιά δὲν γίνονται οἱ πόρ αἰώνων πόθει.
'Ὅπταν βλέπω σκυθρωπὸς τὰ τῶρα μας ἀίσῃ,
ὅταν καὶ κάθε σεβαστὴ πολιορκηταὶ Λίσχη,
σὰν βλέπω χωροφύλακας καὶ ἄλλους περιδρόμους
νὰ παραβαίνουν τοὺς γραπτοὺς καὶ τοὺς ἀγραπτοὺς νόμους,
ν' ἀρπάζουν κάθε πράνοιο τῆς τράπουλας τραπέζι,
καὶ μήτε κἂν εἰς Δικαστὴν νὰ συγχωροῦν νὰ παίξῃ,
τότε 'στὴν Ντάμα τὴν Καρὸ τὴν κεφαλήν μου κλίνω
κλαίω τὸ μέλλον, Περικλῆ, κι' ἐμοῦ καὶ τῶν Ἑλλήνων.
Π. Ἀληθὲς λῆς, βρε Φασουλῆ, ὁ κόσμος διεσθάρη,
κι' ὅρε καὶ οὐ γιὰ μονομὰ τὸ τακτικὸ σπλιᾶρι.

